

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Sa/30/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1023200463
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1023200463.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Blankou Malichovou, v právnej veci žalobcu: M. E., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Q. U. č. cestovného dokladu XXNXXXXXXXX, t.č. W. policajného zaistenia pre cudzincov Z., zastúpený Centrom právnej pomoci, kancelária Bratislava, Račianska 1523/71, 810 05 Bratislava proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava, Paulínska 13, 917 01 Trnava o správnej žalobe žalobcu vo veci zaistenia zo dňa 13.03.2023, podanej proti rozhodnutiu žalovaného č.p. PPZ-HCP-BA9-10-078/2023-AV o predĺžení zaistenia zo dňa 25. januára 2023, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

I.
Žaloba

1. Žalobou zo dňa 13.03.2023, procesne podriadenou ust. § 226 ods. 1, 2 SSP, doručenou dňa 21.03.2023 (§ 71 ods. 2 SSP) Krajskému súdu v Bratislave, ako súdu vecne a miestne príslušnému na konanie, sa postupom podľa ust. § 221 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“), žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného č.p. PPZ-HCP-BA9-10-078/2023-AV zo dňa 25.01.2023 o predĺžení zaistenia a jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Svoje sťažnostné dôvody právne založil na porušení ust. § 32 ods. 1, § 46 a § 47 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj „Správny poriadok“), ust. § 88 ods. 4 písm. b/, 88a ods. 1 písm. c/, § 89 ods. 1 zák.č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej aj „ZoPC“) a rozhodnutiu vytkol neúčelnosť jeho zaistenia za momentálneho skutkového stavu.

2. S odkazom na ust. § 88 ods. 4 zák.č. 404/2011 Z.z. namietol neodôvodnenie stanovenej dĺžky doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však do 25.07.2023. Uviedol, že dňa 08.11.2021 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“), pričom azylové konanie naďalej trvá. Aktuálne je na základe rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície PZ Trnava (ďalej aj „OCP PZ Trnava“) č. PPZ-HCP-BA9-25-010/2022 zo dňa 25.01.2022, na základe ktorého bola lehota zaistenia opakovane predĺžená, umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medvedov (ďalej aj „ÚPZC“). Napadnutým, v poradí už štvrtým rozhodnutím OCP PZ Trnava č. PPZ-HCP-BA9-10-078/2023-AV zo dňa 25.01.2023, mu bola doba zaistenia predĺžená do 25.07.2023, teda o 6 mesiacov (predtým 25.03.2022, 22.07.2022 a 14.10.2022), čím jeho zaistenie, založené rozhodnutím OCP PZ Trnava č. PPZ-HCP-BA9-25-010/2022 zo dňa 25.01.2022 z dôvodu podľa ust. § 88a ods. 1

písm. d/ zák.č. 404/2011 Z.z., dosiahne maximálnu povolenú dĺžku. Ešte pred aktuálnym zaistením, ktoré začalo rozhodnutím zo dňa 25.01.2022 bol zaistený od 24.10.2021 za účelom trestu vyhostenia, pričom dňa 25.01.2022 Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NSS SR“) rozhodol o jeho bezodkladnom prepustení. Z uvedeného vyplýva, že fakticky je zaistený od 24.10.2021, t. j. v čase podania tejto žaloby už viac ako 17 mesiacov.

3. Napriek tomu, že právny dôvod jeho aktuálneho zaistenia (§ 88a ods. 1 písm. d/ ZoPC) je iný ako dôvod zaistenia od 24.10.2021 - 25.01.2023 (výkon trestu vyhostenia), správny súd by mal zobrať do úvahy aj faktickú dĺžku pozbavenia jeho osobnej slobody, ktorá v prípade zaistenia do 25.07.2023, bude trvať 21 mesiacov. Rozhodnutím žalovaného zo dňa 25.01.2022 bol zaistený ako žiadateľ o azyl z dôvodu, že by mal byť hrozbou pre verejný poriadok. V tomto, ako aj v následných štyroch rozhodnutiach o predĺžení lehoty zaistenia, poukázal žalovaný na jeho predchádzajúce odsúdenia, na základe ktorých by v prípade prepustenia na slobodu, mohol byť reálnou hrozbou pre verejný poriadok. Odkázal teda výlučne na jeho trestnú minulosť a podporne poukázal aj na údajný účelový charakter jeho žiadosti o udelenie azylu, čo správny súd nemôže vziať do úvahy, keďže na rozhodnutie o žiadosti o azyl je príslušný Migračný úrad Ministerstva vnútra SR (ďalej aj „migračný úrad“) a nie žalovaný. Rozhodnutie v jeho azylovej veci nie je právoplatné a vykonateľné a najmä, žalovaný ho zaistil ako žiadateľa o azyl z dôvodu údajnej hrozby pre verejný poriadok, s čím jeho žiadosť nijako vecne nesúvisí. Jeho argumenty o údajnom zneužívaní azylového konania z jeho strany by tak nemali byť brané do úvahy, keďže nemôžu slúžiť ako základ pre uplatnenie zaistenia podľa ust. § 88a ods. 1 písm. d/ zák.č. 404/2011 Z.z..

4. Reálnosť hrozby jeho osoby pre verejný poriadok odôvodňuje žalovaný neustálymi poukazmi na jeho predchádzajúce odsúdenia za páchanie trestnej činnosti, ktoré sa ale vzťahujú k rokom 2007 a 2021, bez uvedenia konkrétnych okolností, ktoré by sa udiali za posledných 17 mesiacov. V súčasnosti dodržiava poriadok ÚPZC, počas celej doby zaistenia sa nedopustil priestupku, trestného ani iného konania a od posledného predĺženia zaistenia (25.01.2023) nedošlo k ničomu, čo by tento stav zmenilo. Účelom zaistenia pritom nie je nahrádzať alebo dopĺňať trest uložený v trestnom konaní a za spáchanie trestnej činnosti bol odsúdený a potrestaný. Úlohou žalovaného je preukázať, že jeho osoba a jeho správanie by mohli byť reálnou hrozbou pre verejný poriadok v aktuálnom čase, čo musí skúmať po celý čas zaistenia.

5. Stále je v postavení žiadateľa o azyl a podľa zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom a účinnom znení (ďalej aj „zákon o azyle“) je oprávnený a povinný zdržiavať sa počas azylového konania v zariadení ministerstva vnútra pre žiadateľov o azyl, teda neustále pod dohľadom orgánov verejnej moci. Na tento účel môže žalovaný rozhodnúť aj o nahradení zaistenia, opatrením podľa ust. § 89 ods. 1 písm. a/, a to hlásením pobytu, čo v jeho prípade nikdy nevyužil. Tvrdenie, že sa možnosťou uložiť miernejšie opatrenie zaoberal, však aj tu nevychádza z iného, len z jeho trestnej minulosti. Aktuálne nedisponuje ani platným cestovným dokladom, takže z územia SR nemôže vycestovať. Žalovaný sa dostatočne nezaoberal skúmaním účelu zaistenia, ktoré má byť až posledným, najzávažnejším opatrením.

II.

Vyjadrenie

6. Vo vyjadrení zo dňa 18.03.2023 správny orgán zopakoval základné body napadnutého rozhodnutia a nad ich rámec poukázal na rozsudok NSS SR sp.zn. 2Sak/I 8/2022, ktorým zamietol kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 7SaZ/6/2022 zo dňa 18.08.2022, ktorý preskúmaval zákonnosť rozhodnutia migračného úradu. NSS SR konštatoval, že žalobca nespĺnil zákonné podmienky pre udelenie azylu a ani pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Azylové konanie bolo právoplatne ukončené dňa 13.03.2023. Žalobca ihneď po doručení rozsudku požiadal opätovne, dňa 15.03.2023 v ÚPZC Medveďov o udelenie azylu a dňa 16.03.2023 sa začalo azylové konanie. Týmto sa potvrdila skutočnosť, že už prvýkrát podal žiadosť výlučne účelovo, aby sa vyhol trestu vyhostenia z územia SR a ďalšiu žiadosť o udelenie azylu na území SR podal, aby zmaril výkon trestu vyhostenia a bol prepustený zo zaistenia.

7. K námietkam žalobcu, že správny orgán svoje rozhodnutie o predĺžení zaistenia odôvodnil poukazmi na reálnu hrozbu jeho osoby pre verejný poriadok žalovaný uviedol, že už Okresný súd Bratislava II ho považoval za hrozbu pre verejný poriadok, pretože mu uložil trest vyhostenia z územia SR na dobu 5 rokov. Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp.zn. 7Sa/100/2022 konštatoval, že prebiehajúce azylové konanie nie je dôvod na prepustenie žalobcu zo zaistenia, vzhľadom k účelu zaistenia, a

to ohrozením bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Žalobca bol právoplatne odsúdený za trestnú činnosť a účel zaistenia, tak ako ho stanovil správny orgán, je zákonný, a rovnako je zákonné trvanie jeho zaistenia. Posúdením dôveryhodnosti žalobcu sa zaoberal aj migračný úrad, ktorý v jeho výpovediach zistil rozpory, ktoré neboli napatrné a jeho výpoveď vyhodnotil ako nekonzistentnú. Na základe výsledkov azylového konania bol vyhodnotený ako nedôveryhodná osoba. NSS SR v rozsudku sp.zn. 2Sak/18/2022 uviedol, že v priebehu administratívneho konania postráda znaky konzistentnosti a dôveryhodnosti.

8. Správny orgán počas skúmania účelu zaistenia zistil, že žalobca v zápisnici o podaní vyjadrenia uviedol, že nebol vyhostený zo žiadnej európskej krajiny, pritom bol vyhostený z Českej republiky, kde používal osobné doklady na meno inej osoby a to na meno R., čím tiež správny orgán zavádzal. Žalobca nebude v súvislosti so žiadosťou udelenie azylu pozbavený žiadneho práva, všetky jeho práva sú a budú rešpektované a do času dokedy nebude o žiadosti o udelenie azylu právoplatne rozhodnuté mu bude v súlade s ust. § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyly umožnené zotrvať na území SR. V prípade udelenia azylu alebo poskytnutia doplnkovej je pripravený žalobcu bezodkladne zo zaistenia prepustiť.

9. Záverom uviedol, že žaloba v podstate neobsahuje žiadne závažné alebo zásadné skutočnosti alebo tvrdenia, ku ktorým sa treba vyjadriť a ktoré by neboli obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia o predĺžení zaistenia. Je len zhlukom rôznych rozsudkov a judikátov, ktoré sa vo väčšine nedajú na predmetný prípad aplikovať a obsahuje len klasické právne formulky bez uvedenia reálnych a individuálnych dôvodov a skutočností k tomuto konkrétnemu prípadu.

10. Dňa 09.05.2022 podal žalobca voči rozhodnutiu o predĺžení zaistenia č. p.: PPZ-HCP-BA9-25-027/2022-AV zo dňa 25.03.2022 správnu žalobu, ktorú Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn.: 7Sa/31/2022 zo dňa 25.05.2022 v celom rozsahu zamietol. Dňa 23.11.2022 podal žalobu voči rozhodnutiu o predĺžení zaistenia pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-25-055/2022-AV zo dňa 14.10.2022, ktorú Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn.: 7Sa/100/2022 zo dňa 08.12.2022 rovnako v celom rozsahu zamietol, pričom konštatoval, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy ani neuviedol žiadne iné skutočnosti, ktoré by zmenili skutkový stav veci, na základe ktorého by správny orgán mal konať inak. Zaistenie žalobcu označil za zákonné a efektívne a správnu žalobu žiadal ako nedôvodnú zamietnuť.

11. Žalobca k vyjadreniu žalovaného vyjadrenie nepodal.

III.

Napadnuté rozhodnutie

12. Napadnutým rozhodnutím zo dňa 25.01.2023, č.p. PPZ-HCP-BA9-10-078/2023-AV žalovaný predĺžil zaistenie žalobcu za účelom konania o udelení azylu do 25.07.2023. V skutkových dôvodoch poukázal na zistenia OCP PZ Trnava, ktorá žalobcu dňa 25.01.2022 zaistila pred ÚPZC Medveďov, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II. sp.zn. 0T/107/2021 mu bol uložený trest vyhostenia na dobu 5 rokov za trestný čin krádeže. V súčasnosti je žiadateľom o azyl na území SR a vzniklo dôvodné podozrenie, že cieľom jeho žiadosti o azyl je oddialiť alebo zmariť uložený trest vyhostenia z územia SR. Zaistený bol najviac do 25.03.2022 a bol umiestnený v ÚPZC Medveďov. Jeho totožnosť bola zistená z právoplatného rozsudku sp.zn. 0T/107/2021 a z pasu Ruskej federácie číslo XXNXXXXXXX, platného od 28.06.2017 do 28.06.2022, z ktorého bol zistený aj jeho prechodný pobyt na území SR do 03.09.2021, na účel podnikania.

13. Zo získaných podkladov ku konaniu a na základe vlastného dokazovania žalovaný zistil, že :

o dňa 20.03.2021 sa žalobca dopustil priestupku proti majetku podľa ust. § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o priestupkoch“), za čo mu bola uložená bloková pokuta

o rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 03.04.2021 sp.zn. 0T/16/2021 bol uznaný vinným z prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. g/ Trestného zákona

o rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27.04.2021 sp. zn. 0T/107/2021 bol uznaný vinným z prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. g/ a ods. 2 písm. b/ Trestného zákona

o podľa ust. § 65 ods. 1 a 4 Trestného zákona mu bol okrem iného uložený aj trest vyhostenia z územia SR na dobu 5 rokov

o dňa 07.05.2021 vydal Okresný súd Bratislava II k rozsudku sp. zn. 0T/107/2021 Nariadenie výkonu trestu vyhostenia s pokynom na vykonanie ihneď

o dňa 24.10.2021 mu uplynul trest odňatia slobody a bol prepustený na slobodu

o dňa 24.10.2021 bol žalovaným zaistený do 23.11.2021 na účel výkonu trestu vyhostenia

o dňa 08.11.2021 požiadal o udelenie azylu na území SR
o dňa 08.11.2021 bola žalovanému doručená informácia z ÚPZC Sečovce, že žalobca bol v roku 2007 súdne vyhostený z územia Českej republiky, pričom bol odsúdený aj na trest odňatia slobody za trestné činy sprenevery, podvodu, vydierania a atď.
o dňa 23.11.2021 bolo zaistenie na výkon trestu vyhostenia predĺžené do 23.02.2022
o dňa 02.12.2021 podal žalobca správnu žalobu vo veci zaistenia, ktorú Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp.zn. 3Sa/27/2021zo dňa 23.12.2021 zamietol
o dňa 04.01.2022 podal žalobca proti tomuto rozsudku kasačnú sťažnosť
o dňa 25.01.2022 Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NSS SR“) napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie správneho orgánu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia
o dňa 25.01.2022 v čase o 14.00 hod. bol zo zaistenia prepustený a v čase o 14.05 hod. bol pred ÚPZC Medveďov kontrolovaný hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Trnava, pričom bolo zistené, že má uložený trest vyhostenia na dobu 5 rokov, uložený Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 0T/107/2021 za trestný čin krádeže. Ďalej bolo zistené, že je žiadateľom o azyl na území SR a vzniklo dôvodné podozrenie, že o azyl požiadal výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho súdne vyhostenie.
o Rozhodnutím správneho orgánu č. PPZ-HCP-BA9-25-010/2022 bol zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 25.03.2022 a umiestnený do ÚPZC Medveďov
o dňa 21.03.2022 bolo zistené že migračný úrad stále preveruje okolnosti uvedené žalobcom a je potrebné vykonať jeho ďalší výsluch a preto žiadal o predĺženie jeho zaistenia, pričom nevedel určiť presnú dobu kedy bude možné v jeho veci rozhodnúť
o dňa 25.03.2022 bolo podľa ust. § 88a ods. 1 písm. c/ a § 88a ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 88a ods. 2 ZoPC predĺžené zaistenie žalobcu na dobu nevyhnutne potrebnú, najviac do 25.07.2022
o dňa 09.05.2022 podal žalobca správnu žalobu voči rozhodnutiu o predĺžení zaistenia, ktorú Krajský súd Bratislava rozsudkom zo dňa 25.05.2022 v celom rozsahu zamietol
o dňa 06.05.2022 bolo vydané rozhodnutie o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany žalobcovi, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.05.2022
o dňa 21.06.2022 bolo na migračnom úrade zistené, že dňa 20.06.2022 podal správnu žalobu voči rozhodnutiu o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany, pričom až do právoplatného rozhodnutia súdu sa žalobca považuje za žiadateľa o azyl
o dňa 22.07.2022 mu bola predĺžená lehota zaistenia podľa ust. § 88a ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 88a ods. 2 ZoPC na dobu nevyhnutne potrebnú, najviac však do 22.10.2022, pričom zostal umiestnený v ÚPZC Medveďov
o dňa 18.08.2022 Krajský súd v Bratislave zamietol jeho žalobu voči rozhodnutiu o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany
o proti rozsudku Krajského súdu Bratislava, podal kasačnú sťažnosť
o dňa 14.10.2022 bola predĺžená lehota jeho zaistenia podľa ust. § 88a ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 88a ods. 2 a § 88 ods. 4 ZoPC na dobu nevyhnutne potrebnú najviac do 25.01.2023, pričom zostal umiestnený v ÚPZC Medveďov
o dňa 23.11.2022 podal voči rozhodnutiu o predĺžení zaistenia správnu žalobu, ktorú Krajský súd Bratislava dňa 08.12.2022 v celom rozsahu zamietol
o Do dnešného dňa t. j. 25.01.2023 nie je rozhodnutie migračného úradu o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany vykonateľné a teda žalobca sa stále považuje za žiadateľa o azyl.

14. K oprávnenosti pobytu žalobcu bolo z informačných systémov MV SR ako aj z jeho cestovného pasu zistené, že na území SR mal udelený prechodný pobyt na účel podnikania do 03.09.2021. Podľa ust. § 131i ods. 1 ZoPC, sa pobyt predlžuje až do uplynutia 2 mesiacov od odvolania krízovej situácie, avšak v zmysle ust. § 35 písm. b/ ZoPC mu pobyt zanikol dňom právoplatnosti trestného rozkazu dňa 27.04.2021 a uložením trestu vyhostenia. Jeho pobyt na území SR a všetkých členských štátov je tak neoprávnený, a výkon vyhostenia do iného členského štátu Schengenského priestoru tak nemožno vykonať ani realizovaním na štátnu hranicu ale zo zaistenia.

15. Počas konania o zaistení (hneď po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody) dňa 24.10.2021 na správnom orgáne počas spisovania zápisnice o podaní vyjadrenia, na otázku či žiada na území SR o azyl, žalobca odpovedal „nežiadam.“ Dňa 08.11.2021 bola správnomu orgánu doručená informácia z ÚPZC Sečovce, že podal žiadosť o udelenie azylu na území SR. Keby teda existovali relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali jeho žiadosť o udelenie azylu na území SR, uviedol by ich už v konaní na správnom orgáne dňa 24.10.2021, resp. následne v zariadení a nie až po takmer troch týždňoch od umiestnenia v zariadení. Tiež bolo zistené, že v roku 2007 bol súdne vyhostený z územia Českej

republiky, pričom bol odsúdený aj na trest odňatia slobody za trestný čin sprenevery, podvodu, vydierania a iné. Z uvedeného možno vyhodnotiť, že pobyt na účel podnikania, mal udelený v rozpore so zákonom, nakoľko nie je bezúhonnou osobou. Na základe všetkých dostupných informácií a najmä s ohľadom na jeho trestnú minulosť, je možné ho potom považovať za hrozbu pre verejný poriadok. Aj samotnú žiadosť o udelenie azylu označil správny orgán za účelovú, s cieľom oddialiť alebo zmariť výkon súdneho vyhostenia a zaistenie žalobcu za účelné, efektívne a zákonné.

16. Dňa 25.01.2023 začal správny orgán správne konanie vo veci predĺženia lehoty zaistenia žalobcu v zmysle ust. § 88a ods. 1 písm. d/ s poukazom na ust. § 88a ods. 2 a ust. § 88 ods. 4 zák.č. 404/2011 Z. z., ako žiadateľa o udelenie azylu, s čím bol pred vydaním uvedeného rozhodnutia oboznámený a čo potvrdil svojim podpisom. Dňa 14.10.2022 s ním bola spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia podľa ust. § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „správny poriadok“), do ktorej žalobca uviedol, že už na žiadne otázky, ktoré mu kladie žalovaný odpovedať nechce, konštatoval, že všetko čo bolo potrebné uviesť už uviedol v zápisnici dňa 24.10.2021, 23.11.2021, 25.01.2022, a 14.01.2022.

17. Žalovaný poukázal na dostupné informácie z migračného úradu, z ktorých vyplýva, že Rusko nie je krajina s takou bezpečnostnou situáciou, aby mali jeho štátni príslušníci nárok na azyl alebo doplnkovú ochranu na území SR, čomu napovedá aj to, že v poslednom období nebol žiadnemu ruskému občanovi udelený azyl alebo doplnková ochrana. Migračný úrad už vo veci rozhodol, v neprospech žalobcu, pričom z dôvodu podania správnej žaloby sa čaká na vykonateľnosť rozhodnutia o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany. Žalovaný poznamenal, že žalobcovi nebráni žiadať o udelenie azylu na území SR a nezasahuje do konania migračnému úradu ani súdom. Zaistením žalobcu len zabezpečil jeho prítomnosť počas azylového konania, aby bol k dispozícii pri vykonávaní úkonov potrebných na riadne posúdenie žiadosti o azyl. V prípade udelenia azylu alebo poskytnutia doplnkovej ochrany je pripravený žalobcu zo zaistenia bezodkladne prepustiť.

18. Vzhľadom na opakované páchanie trestnej činnosti či už na území Slovenskej alebo Českej republiky, má žalovaný za preukázané, že žalobca ohrozuje verejný poriadok a túto jeho úvahu svojim názorom potvrdil aj Krajský súd v Bratislave, rozsudkom sp. zn. 7Sa/31/2022 a sp. zn. 7Sa/100/2022.

19. Počas konania o zaistení, ktoré súvisí s výkonom vyhostenia žalobcu, sa správny orgán zaoberal aj tzv. alternatívami zaistenia, ako z hľadiska efektivity výkonu, tak aj praktickej realizácie a možnosti ich využitia. V zmysle § 89 ods. 2 „O druhu a spôsobe uloženia povinnosti podľa odseku 1 rozhoduje policajný útvar, pričom prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia.“ Podľa ods. 3 „Policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. V prípade žalobcu sa správny orgán zaoberal uložením miernejšieho donucovacieho prostriedku, avšak vzhľadom na okolnosti prípadu (uložený trest vyhostenia, trestná minulosť) sa rozhodol neuložiť takéto opatrenie, nakoľko nezaistením žalobcu by prišlo k zneužitiu azylovej procedúry a ohrozeniu verejného poriadku a mohla by mohla nastať situácia, počas ktorej by nerešpektoval rozhodnutia orgánov iného členského štátu resp. orgánov SR a v rozpore s nimi by sa ďalej pohyboval po územiach členských štátov.

20. Žalovaný poznamenal, že sa zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života v zmysle článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách uverejneného v Zbierke zákonov číslo 209/1992 Zb. a číslo 102/1999 Z. z.. Žalobca však na území SR preukázateľne nemá žiadnu blízku rodinu ani žiadne záväzky. Postupom žalovaného nedošlo ani k porušeniu článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, čo potvrdzuje aj samotný administratívny spis a všetky písomnosti v ňom zaevidované. Rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia nevydal na základe formálneho a všeobecného zhodnotenia konania, ale detailne a individuálne sa zaoberal všetkými podpornými podkladmi, vykonal vlastné dokazovanie, aby bolo možno jednoznačne vyvodiť záver, ako aj podložiť dôvody na zaistenie žalobcu. Pred vydaním rozhodnutia bol žalobcovi predložený spisový materiál vedený pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-10/2023-AV, tvoriaci podklad pre vydanie rozhodnutia a bol poučený o jeho práve podľa ust. § 120 ods. 7 ZoPC vyjadriť sa k podkladom i k spôsobu predĺženia zaistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Na základe uvedeného s ním bola dňa 25.01.2023 spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia pod č. p.: PPZ-HCP BA9-10-076/2023-AV, v ktorej uviedol „ako som už uviedol v predchádzajúcej zápisnici, nebudem odpovedať na otázky správneho orgánu. Nechcem sa k ničomu vyjadriť.“ Správny orgán po vyhodnotení skutočností uvedených v tejto zápisnici ako aj zápisnici pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-10-077/2023-AV dospel k záveru, že žalobca nespolupracuje, neuviedol žiadne nové skutočnosti a nepredložil dôkazy, pre ktoré by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie.

21. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) preskúmal vec postupom podľa druhého dielu štvrtej hlavy SSP, v rozsahu a medziach dôvodov podanej žaloby a riadiac sa znením prvej vety ust. § 228 SSP, do siedmich pracovných dní nariadil vo veci pojednávanie. Nakoľko po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu náležitostí a dôvodov podanej žaloby (ust. § 226 SSP) dospel k záveru, že správna žaloba, ktorú posudzoval neformálne a neviazane žalobnými bodmi (ust. § 206 ods. 3 SSP) nie je dôvodná, podľa ust. § 229 SSP ju zamietol.

22. Podľa § 206 ods. 3, 4, 5, 6 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

23. Podľa § 221 ods. 1, 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený. Žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

24. Podľa § 225 ods. 1 SSP, správna žaloba podľa § 221 ods. 1 musí byť podaná v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia o zaistení, rozhodnutia o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia.

25. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

26. Podľa § 85 ods. 1 písm. c/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení vydaného členským štátom (ďalej aj „vydávajúci štát“), ak štátny príslušník tretej krajiny porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt štátnych príslušníkov tretej krajiny.

27. Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

28. Podľa § 88a ods. 1 písm. d/ zákona č. 404/2011 Z.z., policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné, menej závažné prostriedky, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

29. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

30. Podľa ods. 3 cit. ustanovenia, podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

31. Podľa ods. 4 cit. ustanovenia, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty

zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení

32. Podľa § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku.

33. Podľa § 90 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. d/ zák.č. 404/2011 Z.z., policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Zariadenie je povinné skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

34. Podľa § 46 zák.č. 71/1967 Zb., rozhodnutie musí byť v súlade so zákonom a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

35. Podľa § 47 ods. 3 zák.č. 71/1967 Zb, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

36. Podľa článku 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnené zdržiavajú na ich území, ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt bola zamietnutá ako zjavne neodôvodnená alebo podvodná, alebo ak dotknutá osoba predstavuje riziko pre verejný poriadok, verejnú alebo národnú bezpečnosť, členské štáty môžu upustiť od poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod alebo môžu poskytnúť lehotu kratšiu ako sedem dní.

37. Podľa článku 5 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

38. Základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti, dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Zásada tzv. materiálnej pravdy má v konaní o zaistení svoje špecifiká, spočívajúce v pravidelnej nedostatočnosti dôkazov preukazujúcich dôveryhodnosť žiadateľových tvrdení. Je však na správnom orgáne, aby preukázal či vyvrátil pravdivosť žiadateľových tvrdení, a to buď úplne nevyvrátiteľne, zistením presných okolností viažucich sa na tvrdenia zaisteného alebo aspoň s takou mierou pravdepodobnosti, ktorá nevyvoláva zásadné pochybnosti o správnosti úsudku správneho orgánu.

39. Ústavný súd SR vo svojom náleze č.k. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010 konštatuje, že „zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhost'ovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnutné tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody. Slovenská právna úprava požiadavku nevyhnutnosti neupravuje, preto tento prvok nie je potrebné skúmať. To však neznamená, že zaistenie môže byť svojvoľné. Jeho limitom je práve naplnenie účelu, a to reálnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Priamo Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v texte článku 5 ods. 1 písm. f/ uvádza, že pozbaviť osobnú slobodu možno u osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení. Prebiehaním konania nemožno rozumieť len formálne začatie či priebeh takéhoto konania, ale aj reálnosť vyhostenia.“ V náleze Ústavný súd SR poukázal na prípady rozhodované Nejvyšším správnym súdom ČR, napr. na rozsudok č.k. 1As 12/2006-61 a rozsudok č.k. 2As 80/2009-66 a aj na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské

práva napr. vo veci Samie Ali v. Suisse a Agnissan v. Denmark, v ktorých sa venoval vzťahu medzi zaistením a jeho účelom.

40. Správny súd riadiac sa kritériami aplikačnej praxe, z ktorej vyplýva, že akékoľvek zaistenie cudzinca musí trvať čo najkratšiu dobu, a to iba dovtedy, pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou účinné úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu) konštatuje, že žalobcovi bolo zaistenie predĺžené na čas do 25.07.2023. Inštitút zaistenia cudzinca je v zmysle čl. 8 ods. 2 Charty základných práv a slobôd zákonným titulom pre obmedzenie osobnej slobody jednotlivca, ktorá je ako základné ľudské právo zaručená čl. 8 ods. 1 Charty a jeho presnú dobu nie je možné predbežne presne určiť, nakoľko závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré okrem iného patrí zdravotný stav zaisteného, jeho spolupráca, komunikácia medzi štátnymi orgánmi Slovenskej republiky a ostatnými štátmi, ktorých sa nútený návrat cudzinca týka, tiež vybavenie všetkých náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu upraveného medzinárodnými dohodami, ktorými sú dotknuté krajiny signatármi.

41. Doby predĺženia zaistenia žalovaný určil v súlade s ust. § 88 ods. 4 písm. b/ ZoPC na 6 mesiacov, zaistenie precizoval profilom osoby žalobcu, ktorý sa dňa 20.03.2021 dopustil priestupku proti majetku podľa ust. § 50 ods. 1 zák.č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu bola uložená bloková pokuta, rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. OT/16/2021 zo dňa 03.04.2021, bol uznaný vinným z prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. g/ Trestného zákona a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. OT/107/2021 zo dňa 27.04.2021 bol tiež uznaný vinným z prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. g/ a ods. 2 písm. b/ Trestného zákona a podľa ust. § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona mu bol okrem iného uložený aj trest vyhostenia z územia SR na dobu 5 rokov. Dňa 07.05.2021 Okresný súd Bratislava II nariadil k tomuto rozsudku výkon trestu vyhostenia s pokynom na vykonanie ihneď. Dňa 24.10.2021 skončil žalobcovi trest odňatia slobody, bol prepustený na slobodu a toho istého dňa bol žalovaným do 23.11.2021 zaistený na účel výkonu trestu vyhostenia, a zaistenie mu bolo predĺžené do 23.02.2022.

42. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesno-právne predpisy. Treba teda vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 428/09).

43. Námietky žalobcu o nedostačujúcom a nenáležitom odôvodnení doby predĺženia jeho zaistenia, s použitím chronológie zaistenia a jeho predlžovania z rôznych dôvodov, považuje správny súd za irelevantné, nakoľko počas lehoty jeho celkového zaistenia sa menili dôvody z konania o výkone trestu vyhostenia uloženého rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. OT/107/2021 zo dňa 27.04.2021 na dobu 5 rokov s pokynom na vykonanie ihneď, na zaistenie pre potreby konania migračného úradu o jeho žiadosti o udelenie medzinárodnej ochrany na území SR, ktorú podal dňa 08.11.2021. Dňa 02.12.2021 podal vo veci zaistenia správnu žalobu na Krajskom súde v Košiciach, ktorý ju rozsudkom sp.zn. 3Sa/27/2021 zo dňa 23.12.2021 zamietol a na základe kasačnej sťažnosti žalobcu NSS SR napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie správneho orgánu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nariadil jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia. Dňa 25.01.2022 v čase o 14.00 hod. bol zo zaistenia prepustený a v čase o 14.05 hod. bol pred ÚPZC Medveďov kontrolovaný hliadkou OCP PZ Trnava, ktorá zistila, že okrem uloženého trestu vyhostenia na dobu 5 rokov, je žiadateľom o azyl na území SR.

44. Vzniklo dôvodné podozrenie, že o azyl požiadal výlučne s cieľom oddialiť alebo zmarit' výkon súdneho vyhostenia a z uvedeného dôvodu bol podľa ust. § 79 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. predvedený za účelom konania o zaistení ako azylanta, nakoľko pre zisťovanie splnenia podmienok na udelenie medzinárodnej ochrany, najmä vzhľadom na jeho minulosť, spojenú s trestnou činnosťou, páchanou na území Slovenskej ale i Českej republiky, je nevyhnutné mať ho k dispozícii, čo možno vzhľadom k jeho osobnostnému profilu dosiahnuť len jeho zaistením. Predĺženiu doby zaistenia nasvedčuje aj skutočnosť, že po neúspešnom výsledku konania o jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu, bola rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 7SaZ/6/2022 zo dňa 18.08.2022 zamietnutá jeho žaloba proti rozhodnutiu migračného úradu, správnosť ktorého bola odobrená rozsudkom NSS SR sp.zn. 2Sak/I 8/2022, ktorý zamietol kasačnú sťažnosť žalobcu podanú proti rozsudku krajského súdu s konštatovaním, že žalobca nesplnil zákonné podmienky pre udelenie azylu a ani pre poskytnutie

doplnkovej ochrany. Azylové konanie bolo právoplatne ukončené dňa 13.03.2023 a žalobca hneď dňa 15.03.2023 požiadal v ÚPZC Medveďov opätovne o udelenie azylu a dňa 16.03.2023 sa začalo nové azylové konanie, čo zakladá i dôvodnosť jeho zaistenia.

45. K námietkam žalobcu k argumentácii žalovaného, ktorou odôvodňuje reálnosť hrozby jeho osoby pre verejný poriadok a poukazom na jeho predchádzajúce odsúdenia za páchanie trestnej činnosti, ktoré sa vzťahujú k rokom 2007 a 2021, bez uvedenia konkrétnych okolností, ktoré by sa udiali za posledných 17 mesiacov, súd uvádza, že podstatným pre konanie o zaistení je celkový profil jeho osoby, z ktorého žalovaný vychádzal a nielen jeho správanie počas zaistenia. Účelom jeho zaistenia bol výkon trestu vyhostenia za páchanie trestnej činnosti, čo odôvodňuje patričnosť argumentácie žalobcu o hrozbe jeho osoby pre verejný poriadok a jeho ďalšie zaistenie a jeho predĺženie má za cieľ mať jeho osobu k dispozícii pre účely azylového konania aj z uvedeného dôvodu a naviac keď jedno konanie o udelenie medzinárodnej ochrany sa skončilo v jeho neprospech a ihneď inicioval začatie nového.

46. Definíciu pojmu verejný poriadok obsahuje ust. § 2 ods. 1 písm. j/ zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého na účely zákona č. 404/2011 Z. z. ohrozením verejného poriadku, sa rozumie porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom, týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb, alebo opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom, týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného poriadku alebo občianskeho spolunažívania.

47. Správny uvádza z uznesenia Ústavného súdu IV. ÚS 297/2014-17 zo dňa 23.05.2014: K pojmu verejný poriadok považuje najvyšší súd za dôležité uviesť, že spôsob a medze použitia opatrenia z dôvodu verejného poriadku upravuje smernica 2004/38/ES vo svojom čl. 27. Z ods. 2 čl. 27 vyplýva, že takéto opatrenia musia byť vykonané v súlade so zásadou primeranosti a musia byť založené výlučne na osobnom správaní dotknutej osoby, ktoré musí predstavovať „skutočné, aktuálne a dostatočne závažné ohrozenie niektorého zo základných záujmov spoločnosti,“ pričom opatrenie nie je možné odôvodniť okolnosťami nesúvisiacimi s dotknutou osobou. Najvyšší súd SR pritom dáva do pozornosti, že Súdny dvor EÚ sa pri výklade použitia výhrady verejného poriadku tiež obmedzil skôr na konštatovanie všeobecných princípov, pričom posúdenie veci ponechal v kompetencii vnútroštátnych súdov. Uviedol, že zatiaľ čo zásada voľného pohybu osôb by mala byť vykladaná extenzívne, u výhrady verejného poriadku je nutné použiť výklad reštriktívny. (Porovnaj bod 18 rozsudku zo dňa 04. 12. 1974 vo veci Van Duyn, 41/74, Recueil, s. 1337; bod 23 rozsudku zo dňa 19. 01. 1999 vo veci Calfa, 348/96, Recueil, s. 1-11). Súdny dvor stanovil všeobecný test použitia výhrady verejného poriadku, ktorý predpokladá okrem spoločenského neporiadku, ktorý predstavuje všetky porušenia práva, existenciu skutočného, aktuálneho a dostatočne závažného ohrozenia niektorého zo základných záujmov spoločnosti. Nestačí teda len porušenie práva, ale musí existovať skutočná a dostatočne závažná hrozba, dotýkajúca sa základného záujmu spoločnosti. Súdny dvor uznáva, že rôzne štáty môžu mať rôzne záujmy, ktorých sledovanie spadá pod pojem verejného poriadku a pojem verejného poriadku sa môže meniť v čase. (porovnaj, bod 18 rozsudku vo veci Van Duyn; bod 26 rozsudku zo dňa 28. 10. 1975 vo veci Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219; bod 34 rozsudku vo veci Bouchereau); V kontexte Spoločenstva je nutné chápať pojem verejného poriadku tak, aby jeho pôsobnosť nemohla byť stanovená jednostranne, členským štátom bez možnosti kontroly zo strany Spoločenstva. Pri rešpektovaní požiadaviek stanovených smernicou 2004/38/ES a judikatúrou Súdneho dvora je možné zhrnúť, že verejný poriadok ako pomerne zložito konštruovaný neurčitý právny pojem zahŕňa vo všeobecnej rovine základné normy, ktoré sa považujú za nevyhnutné pre fungovanie demokratického štátu a spoločnosti. Popri normách právnych sa jedná o normy morálne, sociálne, politické, prípadne náboženské.

48. V osobe žalobcu, aj pri jeho nesúhlase s postojom žalovaného, prisudzujúceho mu charakter osoby ohrozujúcej verejný poriadok, nemožno takúto hrozbu prehliadať, práve pre jeho trestnú minulosť, ktorú síce tiež z časového hľadiska namieta, ktorá však založila dôvod jeho prvotného zaistenia, na účely súdneho vyhostenia. Existenciu dôvodného nebezpečenstva, že by mohol byť hrozbou pre verejný poriadok tak nemožno ignorovať už aj pre nekonzistentnosť jeho výpovedí, ktoré vyšli najavo v azylovom konaní, ktoré zakladá jeho terajšie zaistenie.

49. Naviac, žaloba bola podaná len na účely jeho prepustenia zo zaistenia podľa ust. § 221 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z.z., pričom zmenu okolností, ktoré by mohli založiť dôvod jeho prepustenia žalobca neuviedol. Uvedené potom odôvodňuje aj nereálnosť uloženia mu miernejších opatrení podľa ust. §

89 ods. 1 písm. a/, a to hlásením pobytu. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odôvodnil, prečo v jeho prípade podmienky na uloženie miernejších opatrení nie sú vzhľadom na jeho trestnú minulosť splnené a tým, že žalobca nemá na území SR žiadnu blízku rodinu ani žiadne záväzky odôvodnil aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života v zmysle v článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách uverejneného v Zbierke zákonov číslo 209/1992 Zb. a číslo 102/1999 Z.z.. Zaistenie cudzinca predstavuje citeľný zásah do najvýznamnejších práv jednotlivca, a to do práva na slobodu pohybu a pobytu. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných najmä zákonom o pobyte cudzincov. Žalobca však svojimi námietkami nedokázal spochybníť zákonnosť rozhodnutia o predĺžení jeho zaistenia, prípadne zákonnosť konania, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo (napr. rozsudok NS SR 10SZa/16/2016).

50. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane poukázal na čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred jej zákonmi a podľa ktorého možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu stanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. Ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom, musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich, nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca. V preskúmvanej veci možno teda uzavrieť, že závery správneho orgánu plne korešpondujú s obsahom administratívneho spisu, napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, je v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd ako aj Správnym poriadkom. Napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku, ako aj skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a je z neho zrejmé, akými úvahami bol žalovaný vedený pri hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu pri použití správnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Súd nezistil ani pochybenie správneho orgánu v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, a preto súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 229 SSP zamietol.

51. O trovách konania žalobcu rozhodol v zmysle ust. § 167 SSP a náhradu trov konania mu nepriznal s poukazom na výsledok konania, keď žalobca úspech v konaní nemal ani čiastočný.

52. Žalobcu, pre jeho zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. m/ a ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb.), na ich úhradu nezaviazal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote sedem dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, a to na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (§ 443 ods. 2 písm. b/ SSP a § 444 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Rozsudok krajského súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 446 ods. 2 písm. d/ SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa

nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).